

Het leven van de ware heiligmaking kent drie tijden

Ds. J. IJsselstein – Kolossenzen 3:3-4 - Na Pasen

Liturgie:

Psalm 146:1,3

Psalm 119:5

Lezen: Kolossenzen 3:1-17

Psalm 145:1,2,4,5

Psalm 25:7

Psalm 87:5

Gemeente, jongens en meisjes, we hebben een stukje gelezen uit de brief van Paulus aan de gemeente van *Kolosse*. Zo heette die gemeente. Kolosse was een stad in Turkije.

Zo'n 175 km ten oosten van Efeze. De stad lag in de provincie Frygië.

Je hoort al van mensen uit die provincie in Handelingen 2, waar de bezoekers van de Pinksterdag worden opgenoemd. Daar zijn ook mensen bij uit Frygië. Paulus is er ooit op zijn zendingsreis langs gekomen, maar de Heilige Geest had hem geen toestemming gegeven om daar het Woord van het Evangelie te brengen (Handelingen 16:6).

Dat betekent dus dat de meeste mensen in de gemeente van Kolosse Paulus waarschijnlijk nooit persoonlijk hebben ontmoet.

Voorheen waren de meeste mensen uit de gemeente Kolosse *heidenen*. Dat wil zeggen: mensen die het Woord van God niet kenden, die niet wisten van God en van de Heere Jezus.

Voorheen waren de meeste mensen uit de gemeente heidenen, maar vanuit Efeze is het Evangelie ook in Kolosse gekomen, waarschijnlijk door het werk van Epafraas.

En toen zijn er wonderen gebeurd. Voorheen leefden de mensen in duisternis (1:13), voorheen waren zij vervreemd van God, vijanden door het verstand in boze werken, dat wil zeggen in zonden (1:21) en gebonden door de macht van de duisternis.

Maar toen is er *iets...*, toen is er *veel...*, toen is *alles* veranderd.

De Heilige Geest heeft het Woord gezegend, en daardoor zijn ze tot bekering en geloof gekomen.

Toen zijn de gelovigen in de gemeente (zoals Paulus dat zegt in hoofdstuk 1:14) *verlost door het bloed van Christus*.

Maar, zoals het nu ook nog steeds zo is, zo was het toen ook.

Het waren in die gemeente *jonge christenen*, die het Woord van God met blijdschap hadden ontvangen, die gebroken hadden met de wereld en met de zonde, maar toen... kwam er strijd. En toen bleken de jonge christenen nog niet vast te staan in het Woord. En dus werden ze gemakkelijk een prooi van de duivel.

Want *zij* dachten waarschijnlijk, en de *mensen* om hen heen zeiden waarschijnlijk: nu is God wel in je leven gekomen, maar het moet natuurlijk wel *verder*.

Je moet beter, je moet volmaakt worden! Je moet komen tot volheid! En daar moet je jezelf wel een handje bij helpen.

Door? Nou, dan komen al die dwalingen: door *filosofieën*, door *theorieën*, door *overleveringen*, door ideeën van mensen (2:8), door nieuwe regels te maken van oude,

ceremoniële wetten (2:17, 21), door proberen door te dringen tot geheimenissen, tot mysteries (2:18), door een leven van onthouding van eten en drinken, door een heel ascetisch leven (2:21), en ga zo maar door.

Hoe dan ook, *doe je best!* Dan *ga je vooruit!* Zoek verbetering in jezelf! Doe je best ervoor! Dan kom je tot de volmaaktheid!

Verleiders, dwaallichten waren het, die de jonge christenen in de gemeente van Kolosse drongen tot (wat Paulus noemt) *schijn* en *eigenwillige*, eigenwijze *godsdienst* (2:23). Daartegenover zet Paulus iets anders. Het leven van een kind van God ziet er, als het goed is, anders uit. Het is geen leven van *werk*-heiligheid, van verbetering die je *zelf* presteert, die je zelf *werkt* (vandaar dat wordt *werk*-heiligheid), het is geen leven waar je zelf iets mee verdient.

Maar..., het is wel een leven van *heiligheid*. Je mag niet zeggen: nu heb ik genade ontvangen, nou dan blijf ik maar doorgaan met zondigen, want er is toch genade voor de zonde. Dat mag ook niet (Romeinen 6:1-4).

Zo zien we ondertussen twee uitersten, en die zijn er nog steeds.

Er zijn mensen die zeggen: ‘ben je kind van God? Dan mag je doen wat je wilt. De wet telt niet meer. Je bent vrij van de wet. Geniet ervan. Zondig ik? Nou, dan is er altijd Gods genade nog.’

En er zijn mensen die zeggen: ‘u bent misschien wel een kind van God, maar daarmee bent u er nog niet. U hebt nog een hele lange weg te gaan, waarin u *zelf* het nodige nog moet bijdragen en verdienen. U moet u zelf nog wel perfectioneren, door dit te doen, door dat te laten ...’

Maar Paulus schetst ons een ander leven. Dat gaan we zien in de preek van vanmorgen. Het thema voor de preek is: *Leven in echte, in ware heiligmaking*.

De tekst kunt u vinden in de brief van Paulus aan de gemeente van Kolosse, Kolossenzen 3, daarvan de verzen 3 en 4.

In Kolossenzen 3:3-4 staat het woord van de Heere als volgt geschreven:

Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God.

Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.

Als je goed kijkt in deze tekst, dan zie je daarin drie tijden, drie werkwoordstijden.

U *bent gestorven*. Dat is verleden tijd.

Uw leven *is* verborgen. Dat is tegenwoordige tijd.

En u *zult* geopenbaard worden. Dat is toekomstige tijd.

Paulus wijst dus in deze tekst, die gaat over ware heiligmaking, op drie tijden, op drie perioden, en dat zijn ook de drie punten van de preek. Dus:

Het leven van de ware heiligmaking kent drie tijden

1. Verleden

2. Heden

3. Toekomst

Als eerste dus:

1. Ware heiligmaking kent een verleden tijd.

Want Paulus zegt: *u bent gestorven*. Dat is verleden tijd.

Als je terugdenkt aan vroeger, jongens en meisjes, en ik zeg tegen je: hoe leefde jij vroeger? Dan zeg je: ‘gewoon, net als nu, wat ik ging altijd al naar de kerk, ik ben altijd al christelijk geweest...’

Als ik dat gevraagd zou hebben aan iemand uit de gemeente van Kolosse, dan zou die gezegd hebben: ‘vroeger? Vroeger, toen was ik niet christelijk. Vroeger was ik (zo noemt de Bijbel dat) heiden. Ik kende de God van hemel en aarde niet. Ik diende andere goden, ik diende afgoden. En ik leefde vooral voor nu, voor het geluk van deze tijd, voor het genieten van iedere dag. Maar ik was zonder God, en dus zonder hoop.’

Je zegt: dat is echt een wereld van verschil met ons!

Ja, dat klopt. Maar..., niet te snel...

Want op een bepaalde manier waren die heidense mensen in Kolosse hetzelfde als dat wij zijn. Aan de buitenkant wel verschillend, maar vanbinnen...?

Je ziet dat ook (het is een nare gedachte, maar denk toch maar even mee) als je op een begraafplaats loopt. Misschien heb je dat weleens gedaan.

Daar zijn van die *oude* graven, die helemaal stuk zijn, die soms zelfs een beetje in elkaar gezakt zijn. Je zegt: kijk, mama, dat is erg, *dat ziet er naar uit...*

Maar er zijn ook, zeker als je iets verder loopt naar het nieuwe deel van de begraafplaats, er zijn ook hele *mooie* graven, het hele mooie stenen, met glimmend glas, met mooie foto's, met bloemen. Je zegt: kijk, man, *die zijn veel mooier...*

Ja, zo *lijkt* het aan de buitenkant. Maar..., daaronder, daarachter ligt ook iemand die gestorven is. De buitenkant lijkt anders, maar eigenlijk is er geen verschil.

Achter jou, achter uw, achter mijn gezicht zit (van nature, dat wil zeggen zoals we geboren zijn) hetzelfde hart, als dat van de mensen in Kolosse.

Wat *was* dat voor hart, wat *is* dat voor hart bij ons?

Paulus zegt in deze zelfde brief, in Kolossenzen 2:13: *u was dood in de misdaden.*

Dus, je mag, je moet inderdaad echt denken aan een graf, aan een begraafplaats.

Levend was Adam geschapen! En Eva leefde! En ze leefden samen met God. God was alles in hun hart en voor hun leven!

Maar Adam brak met God. En toen kwam niet alleen de dood, zoals je die misschien wel gezien hebt bij het sterven van opa of oma of op een begraafplaats, maar toen kwam ook de *dood in ons hart*. Wat we noemen dat *de geestelijke dood*.

Dat wil zeggen: er is in ons hart geen band meer met God, daar klopt vanbinnen geen hart meer, daar is geen liefde meer, daar is niets meer voor God, daar is alles dood.

Maar niet zo stil als op de begraafplaats. Want ons hart is niet zo stil. Paulus noemt ons hart *vijandig* (1:21)

Jongens en meisjes, denk *daar* nu, vandaag, en in de komende week eens over na. Over dat *hart* van je. *Daar* zit het probleem!

Zoals je geboren bent (of je in de kerk zit, of heiden ben zoals de mensen in Kolosse dat waren), je hart is door al het slechte van Adam en door alle zonden van onszelf dood, slecht en vijandig.

Er is een wonder nodig, er is een almachtige kracht van God nodig, om je dode hart op te wekken tot leven, om je dode hart levend te maken.

Daar bid je om, jongens en meisjes, als je vraagt om een *nieuw* hart. Dan zeg je eigenlijk, en zo mag je het ook zeggen: Heere, mijn oude hart is slecht, stout, zondig, dood. Geeft U me toch alstublieft een nieuw hart, een levend hart?

Zo was het ook gegaan bij de mensen in de gemeente van Kolosse. Vroeger waren ze dood in hun hart, zondig en vijandig. En toen...

Wat gebeurde er toen? Toen het Evangelie uit Efeze ook in Kolosse kwam?

Je zegt: 'toen is dat oude hart, toen is die oude mens, die geestelijk dood was, door de Heere opgewekt uit de dood. Toen heeft de Heere dat dode hart van die mensen (die nu kinderen van God zijn) levend gemaakt.'

Ja, ik snap wel dat je dat zo zegt, maar Paulus zegt het hier (heel opvallend) iets anders. Hij zegt: *toen bent u gestorven*.

U leefde voor uzelf, voor de wereld, voor de dingen van nu. Maar dat oude leven is nu voorbijgegaan. Dat *oude leven* is gestorven. U hebt het leven in de wereld de rug toegekeerd.

Uw leven ligt niet meer *hier*. Niet dat alles van hier verkeerd is. U bent bijvoorbeeld getrouwd. Nu, dat is een zegen. Maar toch is uw schat niet meer hier op de aarde. En u bent blij, u koopt, u bezit, maar u weet dat alles van hier voorbij gaat, dat alles van hier maar voor even is. U bent gestorven aan het leven voor nu. Uw hart is waar uw schat is, niet hier, maar boven (1 Korinthe 7:29-31)!

En dus (dat is de andere kant van de medaille) doet het leven van nu u ook minder pijn. Het is anders geworden. Het is alles is anders geworden. Uw hart gaat nu uit naar andere dingen. *U bent gestorven*.

Gemeente, zeg eens eerlijk: *bent u gestorven* aan de wereld, *bent u gestorven* aan de zonde?

Heel veel mensen proberen te geloven in en te hopen op een soort van geestelijke tussentoestand.

Nee, zeggen ze, ik ben niet bekeerd, maar... en dan komt er van alles en nog wat aan moois...

Maar het is eenvoudiger, het is scherper. Het is één van twee. U bent nog steeds geestelijk *dood* zoals u was, of u bent *levend gemaakt*.

En dat kan je (met alle strijd en aanvechting die er in je leven kan zijn), dat kan je weten. Dat kan je hieraan weten: wie levend gemaakt is, zegt Paulus, *die is gestorven aan de zonde*. Dat wil zeggen: *dat*, dat leven in de zonde, dat genieten van de zonde, dat gericht zijn op de dingen van nu, dat gericht zijn op jezelf, dat is *voorbij!* Weg wereld, weg schatten! Er is maar één ding, wat mijn hart kan vervullen met verlangen, hoop en blijdschap, en dat is God, dat is Christus, mijn Liefste, mijn Alles.

Gemeente, zeg eens eerlijk: *bent u gestorven* en de wereld, bent u gestorven aan de zonde?

De ware heiligmaking kent drie tijden. Een verleden tijd, dat hebben we zojuist gezien. Nu onze tweede gedachte:

2. Ware heiligmaking kent een heden.

Want, zo zegt Paulus in vers 3: u bent gestorven (dat is verleden tijd), *en uw leven is* (dat is tegenwoordige tijd) *met Christus verborgen in God*.

Leven *met Christus*. Nooit los van Hem. Los van Hem is er geen leven. Je kan niet, je kan nooit leven op eigen kracht. Denk maar aan de wijnstok. Ingeënt zijn in de wijnstok, dat betekent dat je alleen maar kan leven van het water, van het voedsel, van het leven dat uit de wortel komt.

Hoe is dat begonnen? Wel, Paulus zegt in vers 1: doordat u toen u *met Christus bent opgewekt*. U was geestelijk dood. Maar God heeft u door en met Christus opgewekt uit dood.

Je zegt: 'Hoe kan je dat weten? Hoe is dat, hoe gaat dat dan?'

In vers 3 zegt Paulus: als je opgewekt bent, dan leef je *echt* en dan is je leven *met Christus verborgen in God*.

Dan is je leven *met Christus*. Met Christus, dat wil zeggen: dan ben je aan Hem verbonden, één met Hem, zoals een ingeënt takje één is geworden met de wijnstok. Dan is Hij alles voor je geworden, omdat je zelf niets meer had.

Dat zie je ook terug in deze brief. Paulus zegt op andere momenten: u bent met Hem gedoopt, u bent ondergegaan, u bent verdronken in Zijn dood, u bent met Hem begraven en opgewekt (vers 11-15), en op een andere plaats zegt Paulus u bent met Hem gezet in de hemel (Efeze 2:6). Met andere woorden: u leeft *in en met en door Hem*.

Maar wat betekent *dat* dan?

Dat betekent dat je dus je leven niet meer zoekt en niet meer moet zoeken in andere dingen *buiten Hem*. Denk niet dat je leven zult vinden in, dat je meer perfect zult worden door, dat je de volmaaktheid zult vinden in allerlei regeltjes, filosofieën, in allerlei vormen van onthouding en ascese.

Doe uit liefde Mijn geboden en weet dat *uw leven in Mij ligt*. In Mij, in Christus, ligt de oorsprong van uw nieuwe leven, het begin en de voeding ervan, de bewaring ervan, en ook de vervolmaking ervan, de heiligmaking, het ligt allemaal *in Mij*. Verwacht dus alles van Mij!

En Ik ben het, Christus, die u door Mijn opstanding en hemelvaart het meegenomen naar God. Uw leven is met Mij verborgen..., *daar, in God!*

Dus, zegt Calvijn, *zijn we buiten gevaar*.

Wat er ook gebeurt in ons leven, God zal ons bewaren (2 Timotheüs 1:12). En dat 'zijn in Christus' geeft ons, ook al kunnen we dat niet altijd zien, ook iets van een zekere hoop en van een vaste zekerheid (Romeinen 8:24).

Die ligt niet in ons, maar die ligt *in Hem*, in Christus, bij God.

Als dat zo is, hoe moet je dan leven? Wat moet je dan verder *doen*?

Eigenlijk is dat de verkeerde vraag. Je kan misschien beter vragen: welke leven hoort daarbij?

Immers, als je getrouwd bent, dan zeg je ook niet: wat *moet* ik nu allemaal? *Moet* ik nu trouw zijn en houden van? Nee, je zegt: trouw en liefde, dat hoort er echt helemaal bij.

Dit hoort bij een nieuw leven, in Christus, met God. Daar zie je dat leven in, daar herken je dat nieuwe leven aan. Aan drie dingen:

a. Als eerste: **het zoekt de dingen die boven zijn**. Vandaar de oproep: Zoekt de dingen die boven zijn! Want daar is Hij, Christus. Daar is God.

Wat zoekt jij? Wat zoekt u? Wat domineert uw leven, uw denken, de besteding van uw tijd, de keuzes die u maakt, de beslissingen die u neemt?

Is het alleen maar eten, drinken, geld, kleding, en dat soort zaken...?

De Heere Jezus zei: 'Die dingen? *Die zoeken de heidenen* (Mattheüs 6:31-32).

Maar een nieuw hart, een nieuw leven zoekt *de dingen die boven zijn*. Het heeft voeten op de aarde, maar een hart in de hemel. Alsof daar een onzichtbare magneet is, die het hart daarnaar toe trekt.

Het nieuwe leven *zoekt God*. U zoekt mijn hart! Wie heb ik nevens U omhoog? Ik zoek Hem die mijn ziel liefheeft.

Het nieuwe leven *zoekt het bezig zijn met de dingen van de hemel*.

Het nieuwe leven *vermaakt zich met hemelse dingen, zoekt het hemelse*.

Het nieuwe leven *zoekt niet wat het mijne is, maar wat het Zijne is*: de eer van God, de eer van Christus.

Ds. McCheyne zegt:

Sommige mensen praten als christen, maar doen niets voor Christus. O, hoe komt dit? Dat komt omdat u de Geest van Christus niet ontvangen hebt. Als Gods Geest in u zou wonen, denkt u werkelijk dat u dan alleen uw eigen dingen zou zoeken? Zou een engel zijn tijd doorbrengen met niets doen of met een leven van slaafse arbeid alleen voor zichzelf, zoals velen van u doen?

b. Het eerste waar je nieuw leven aan herkent, is: het zoekt de dingen die boven zijn.

Het tweede waar je nieuw leven aan herkent, is dit: het is **een leven met Christus**.

Gemeente, spiegel uw eigen leven daaraan: *Is het leven u Christus* (Filippenzen 1:21)?

Is uw leven *een leven met Christus*?

De rest lijkt allemaal mooi, maar het is niet mooi meegenomen, het is zelfs van geen enkele waarde voor nu en straks. Dit hebt u onmisbaar nodig, voordat u sterven moet: Niet alleen een godzalig en vredig *sterven*, maar een *leven(!)* met en door Christus.

Hij *alleen* is uw Leven geworden en u verwacht alles van Hem. Omdat *alle* verwachting van uzelf gebroken is. En u *niets* meer van uzelf verwacht.

c. Dit is het derde waar je nieuw leven aan herkent: het is **een verborgen leven**. In vers 3 staat: het is een leven *met Christus verborgen in God*.

Verborgen, opgeborgen in Hem.

Al voor de tijden der eeuwen: van eeuwigheid verkoren in Hem, en sindsdien veilig en bewaard.

Door het verborgen werk van de Heilige Geest één plant geworden met Hem, nauw aan Hem verbonden. En sindsdien verborgen en geborgen in Hem.

Verborgen, want wij zien Hem niet, Christus, maar hebben Hem wel lief (1 Petrus 1:8).

En voor de mensen om ons heen is het voor een deel ook verborgen, als we in stilte bidden, denken, mediteren, God zoeken. Dat is een van ons leven wat anderen niet altijd direct aan ons kunnen zien en merken.

Hoe netjes onze leven eruitziet, voor het oog, dat ziet iedereen.

Maar, zeg eens eerlijk... Kent u een *verborgen leven van gebed*? Kent u een verborgen leven, *met Christus verborgen in God*?

Vraag uzelf dat zingend ernstig af, als we nu samen gaan zingen uit Psalm 25: Gods verborgen omgang vinden zielen waar Zijn vrees in woont.

- - - - -

Gemeente, bent u *gestorven* aan de wereld? Bent u *levend gemaakt*, bent u opgewekt uit uw geestelijke dood? Bent u gebracht tot een nieuw leven, dood voor de wereld, levend voor God en gericht op Hem? Meer denkend aan de dingen van de andere wereld, dan aan de dingen van de tegenwoordige wereld? Kent u iets van dat leven?

Het grote gevaar is, dat u nu in uw hart gaat zeggen: ‘Nee, *maar...* En dan komt er iets. Maar..., ik kan er ook niets aan doen. Of: Maar..., ik doe wel mijn best, en ik ben toch netjes?

Stop! Zeg eens eerlijk: is het *ja*, of is het *nee*?

Als het *nee* is, als u nee moet zeggen, luister dan! Dan komt de Heere vanmorgen in alle vriendelijkheid naar u toe en zegt: hoor dode, Mijn stem! Luister toch naar Mij!

Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven (Jesaja 55:3).

Het woord van het Evangelie is scherp, maar niet met het doel om u te veroordelen en weg te doen; het veroordeelt u *opdat u komen zou*.

Het steekt, maar niet met het doel om u te doden; juist om levend te maken, *opdat u komen zou* met smeking en geweent.

Ga toch niet door op de weg van de zonde, op de weg van uw vertrouwen op uiterlijke vroomheid. Maar verlaat de slechtigheden, en bekeer u tot de Heere, en buig en belijd uw dood..., uw misdaden... en uw vijandschap...

Bent u levend gemaakt? Leeft u een nieuw leven door de opwekking met Christus uit de dood? Een nieuw leven, verborgen met Christus in God?

Nee, ik vraag niet, Paulus vraagt *niet naar volmaaktheid* in u. Dat deden en dat doen de dwaalleraars.

Maar hij wijst naar boven. De volmaaktheid ligt *daar*, in Christus, bij God!

En er is maar één weg om te wandelen met God. Dat is de weg van: *uit Hem* ontvangen, wat ik niet heb.

Bent u levend gemaakt? Als u ‘*ja*’ mag zeggen op die vraag, dan zeg ik, dan zegt Paulus: oog en hart omhoog!

Matthew Henry zegt: we moeten de hemel tot ons deel maken, we moeten zoeken de gunst van God die boven is.

Ik citeer: *onze beste Vriend, ons Hoofd, is daar verheven tot de hoogste waardigheid en eer in de hemel en is vooruitgegaan om ons de hemelse gelukzaligheid te verzekeren; en daarom moeten wij zoeken (...) wat Hij ons tot zo’n dure prijs gekocht heeft, en waarvoor Hij zoveel zorg draagt.*

We moeten een beter vaderland zoeken, we moeten het hemelse vaderland zoeken (Romeinen 8:6, Hebrëeën 11:14,16) en *niet* de dingen die van de wereld zijn.

Dat de kerk er zo beroerd uitziet, dat de wereld om ons heen wegsterft, en dat wij zo gerust leven voor onszelf, dat ligt niet aan God. Dat ligt niet aan de onbekeerden. Dat ligt niet aan de duivel. Dat ligt in de eerste plaats aan *ons*, die de Heere mogen dienen en vrezen.

Want (ik zeg het ook tegen mezelf) *wie door Christus met God leeft*, die ruikt naar leven, naar het hemelleven, die verspreidt licht, die is een zoutend zout dat voor bederf bewaart, en die trekt als een magneet, magnetisch geworden door dat hemelse magneet, ook anderen aan tot de goede dienst van God.

Kinderen van God, wees ondertussen getroost. Er is in ons leven veel verdriet om wie we zijn. We zuchten zo vaak om onze zonden, om ons gebrek aan liefde, om onze lauwheid en biddeloosheid, om ons verlaten en dwalen. We klagen zo vaak met de dichter:

Hoe kleeft mijn ziel aan 't stof! Ai, zie mijn nood;

Herstel mij, doe mij naar Uw woord herleven (Psalm 119:13, ber.)

We zuchten me Paulus:

Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? (Romeinen 7:24)

Maar is er in dat zuchten en klagen ook niets altijd iets van wat we samen zongen:

d' Ogen houdt mijn stil gemoed, opwaarts, om op God te letten.

Hij, die trouw is, zal mijn voet, voeren uit der bozen netten.

Want het *ligt vast in God*. Meegenomen naar de hemel, vanwege de liefde van Christus, met Hem verborgen in God.

Daarom zegt Paulus niet alleen '*ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?*', maar hij voegt er ook aan toe:

Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere (Romeinen 7:25).

Leven, door genade, met en in en door Christus. Die zei: 'Nee, Vader, Ik ga niet alleen. Ik neem ze mee, die U Mij gegeven hebt. Opdat Wij één zijn. U hebt ze aan Mij gegeven, van voor de grondlegging der wereld. Maar nu, nu Ik opgestaan ben, nu kan Ik niet zonder hen heengaan. Zonder hen ben Ik niet compleet.'

Zo heeft Christus door Zijn opstanding en hemelvaart Zijn kinderen meegenomen naar God in de hemel. Christus heeft Zijn kinderen teruggebracht bij God. En daarom ligt ons leven, daarom ligt onze toekomst vast in Hem.

Kort daarover nog iets in ons derde en laatste punt. Echte heiligmaking (en dat is Gods werk!) kent drie tijden.

3. Ware heiligmaking kent een toekomst.

Immers Paulus zegt in vers 4:

Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.

De dag komt, dat Christus zal terugkomen op de wolken des hemels, geopenbaard, gezien in heerlijkheid.

Lieve mensen, dat zal voor velen van u tot een grote schrik zijn. Als onze Heere en Zaligmaker komt op de wolken, met vele miljarden van Zijn engelen.

Hij zal tot u die onbekeerd bent zeggen: gaat weg van Mij.

Nu zegt Hij nog: Kom! Haast u en spoed u toch omwille van uw leven. Want de dag van genade gaat als kaf voorbij!

Waarom zien Gods kinderen uit naar die dag? En waarom zegt Paulus dat hier?

Omdat die dwaalleraars zeggen: 'die volmaaktheid, daar moet je *zelf* voor zorgen, daar moet je hier *zelf* je best voor doen.'

Maar Paulus (hij heeft eigenlijk twee antwoorden) zegt: onze volmaaktheid *ligt in de hemel, in Christus*. Dat is het eerste.

En het tweede wat hij daaraan toevoegt is: die volmaaktheid, *die komt*. Als Hij, als Christus komt, springend over de bergen en huppelend over de heuvelen (Hooglied 2:8). Als we Hem (die we niet gezien hebben en toch liefhebben) zullen zien, onze oudste Broeder, die Zich niet voor ons heeft geschaamd (Hebreeën 2:11).

Hoe dat zal zijn, weten we niet. Maar we weten het ook wel.

Want Johannes schrijft:

Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is (1 Johannes 3:2).

Hier bedrukt met tranen gezaaid, zoveel last gehad van moeite, van een kruis dat we moesten dragen, van de aanvechting van de duivel, van vertwijfeling, maar vooral zoveel last gehad van *onszelf*. En dan: verlost! Van de zonde, van *onszelf*!

Dan zal dat verborgen leven aan het licht treden. Dat verborgen leven, met Hem, door Hem. Wat een heerlijke toekomst!

Hij zal geopenbaard worden in heerlijkheid, in eer, glorie en majesteit.

Schrik daarvoor, goddelozen!

Verblijd u daarin, u die de Heere vreest. Want u zult Hem volgen in die heerlijkheid.

Laat ons aardse leven, kinderen van God, staan in het perspectief van die toekomst.

En (zo vraagt Matthew Henry)

Zullen wij ondertussen (levend met onze voeten op de aarde, met ons hart in de hemel) uitzien naar die gelukzaligheid, en toch niet onze liefde geven aan die wereld en dat leven, die daarboven zijn?

Wat is hier, dat ons gelukkig maken kan? Wat is daar, dat niet onze harten tot zich trekken kan?

Ons Hoofd is daar, ons thuis is daar, onze schat is daar, en wij hopen eeuwig daar te zijn!

Amen.